

Rimmande funderingar

*Rotaryklubben i Värnamo i
det gamla Marieholmsbruk i ons-
dagskväll. Rimsmeden låter tan-
karna vandra.*

Jag ser de gamla smederna
i förskinn och i skägg.
De står med gikt i lerderna
invid en gråstensvägg.

Jag minns de gamla dagarna
då allt var ävertyr,
de stränga yrkeslagarna
och karlarnas bestyr.

Nu dånar ingen hammare
i forsens strömmar mer.
Jag sitter i min kammare
och minns och hör och ser.

Gestalter kommer klivande
från gångna, rika år
så är ju allt förblivande
och ingenting förgår.

Mr P.

Rimmande funderingar

Ett nytt avsnitt av minnets album

Han hette Daniel och vad jag vet,
det är att han var yrkesman av adel.
Som bas i smedjan var han utan tadel
och tedde sig ibland som en profet.

Och fast han aldrig sett en lejongrop,
så var han fast i tron och stark i anden,
en riddare av tanken och av handen,
som aldrig trivdes i en håglös hop.

Man hörde honom tala visa ord
och folket lyssnade med flit till dessa.
Han bar sitt kejsarskägg med en grandezza,
som nu för tiden sällan kan bli spord.

Av humor hade han en riklig fond
och brukspatronen stannade vid härden
och fick ett ord av visdom med på färden,
ett ord, som lyste upp hans morgonrond.
Nu sover Daniel i gravens frid,
hans gamla smedja ligger tyst och öde,
men ofta talar väl till oss de döde,
helt oberoende tid och rum.

Mr P.

Rimmande funderingar

Detta är porträtt nummer tre.

Ilsknen bagge, tjur och ko
följde Sven på Strupabo
och lät honom råda.
När han med sin påk slog takt
miste tjurarna sin makt
Vilken syn att skåda!

När han härjade och röt
darrade vartenda nöt
i sin bås och kätte.
Men var Sven på gott humör,
gjorde han som många gör:
gick runt och sprätte.

I sin gröna kogubbsrock
styrde han med lock och pock
alla kreaturen.
Ladugården var hans värld
och han var, fasta föga lärd,
herre över djuren.

Ofta såg han skumma ting,
när han vandrade omkring
i sitt eget rike
Då blev Sven i rösten mjuk
-ja, han hade på sitt bruk
inte mången like.

Mr P

Rimmande funderingar

Och här är porträtt nr fyra:

Nu skall jag berätta strax
om soldaten Johan Lax
och hans kuskfasoner.
I hans droska åkte tryggt
lättjefullt och ganska snyggt
många ståndspersoner.

Vackra hästar var hans liv,
och hans stolta kuskbocksliv
fjödade de unga.
Manar flög och hovars dån
hördes ofta fjärran ifrån
hemlandstoner sjunga.

När han körde gamla frun,
som bar fina silkesfjun
på sin läpp och haka,
bar han mössan med bravur
och han for i ur och skur
bort och kom tillbaka.

Man vet inte vilken häst
som han ansåg vara bäst,
Linda eller Bläsen.
Men han strök dem som en far,
när han spände dem i par
framför herrgårdschäsen.

Mr P

Rimmande funderingar

Femte porträttet:

Petter Bard var smed och kunde skämta
mer än någon annan i sitt skrå,
andra hade ingenting att hämta,
när han i sitt lag lät munnen gå.
Han gav glans och fest åt vilostunden
och ibland med bössan och med hunden
gick han ut att söka harens spår
--fast det vet man ju hur sådant går.

Han var styv att sätta på tapeter
smeder kan ju göra nästan allt,
och på tidens många konstigheter
såg han oförvillat klart och kallt.
Glatt han förde hammaren och tången,
men när dagen slutligen var gången
strök han av sin näves smuts där bak
--och på kvällen målade han tak.

Bland brukets många humorister
stod väl Petter i en klass för sig
sällan hamnade han i ett klister,
ty han var i mun och lemmar vig.
Varför finns det inte guldmedaljer
för en mästare i ordbataljer,
för en ärans man, som Petter var?
Nu är bara minnets pärlor kvar.

Mr P

Rimmande funderingar

Sjätte porträttet:

Specke var av gammal typ och stam,
en relik av bergslagssociteten.
Han stod rak och sträng och allvarsam
vid den stora brukskontorspulpeten.

Näsans rygg var skarp och hjässan kal,
ofta verkade han trött och svulten,
och ibland, när harar kom på tal
satte han en jägarhatt på skulden.

Sina böcker skötte han med flit,
han var sifferkarl och kunde skriva,
men han ville inte ge kredit,
blott kontanter kunde honom liva.

Allt han visste om sitt gamla bruk,
namn och årtal levde i hans minne.
När vid fiskegarn han satt på huk,
komen glimt av glädje till hans sinne.

Han var klok och sparsam, nästan snål
och han värnade om gamla seder.
Brukets bästa var främsta mål.
Sådant länder väl en man till heder.

Mr P

Rimmande funderingar

Sjunde porträttet:

Carl-Johan Sjöberg liknade en präst
i rundklippt skägg. Han hade talförmåga
och ställdes han inför en viktig fråga,
så var hans svar i regel allra bäst.

Han tycktes väga sina ord på våg
och pladdrade ej meningslöst som andra
Han strävade att raka vägar vandra
och såg ibland vad ingen annan såg.

Som körare han for i bygden kring
med tröskverksklass till olika stationer.
Som vårdare av brukets traditioner
försummade han aldrig någonting.

Sist kom han så till brukets handelsbod
och sålde gryn och socker med den äran.
Där hyllade han utan prutmån läran,
att aldrig kalla dålig vara god.

Men Söberg blev väl ändå mest bekant
som filosof med ordspråk och sentenser
för gärningen som vardagspredikant.

Mr P.

Rimmande funderingar

Åttonde porträttet:

Han satt i sitt rökiga gjuteri
förståndig hjälpsam och vaken,
och klickade någons yrkesgeni,
så klarade Anton saken.

Ibland gick hans resonemang i moll,
han tyngdes av dagens möda,
men oftare brukade Anton Toll
låta humorns källsprång flöda.

När järnet smälte i flammande ugn
i takt med blåsmaskinssuset
då stod han där hjulbent, stöddig och lugn
och log i det bleka ljuset.

Han tappade järnets smörgula ström
i gjutarnas skänk och skopa
och tvekade aldrig att ge beröm,
eller egen vinning slopa.

Det brann en eld i hans ödmjuka själ,
en eld av glädje och smärta.
Han var ingen vanlig arbetets träl,
men man med ädelt hjärta.

Mr P.

Rimmande funderingar

Nionde porträttet:

Lille-Johan fick han ofta heta,
även om hans växt var fullt normal,
men det var ju heller aldrig tal
om att namnet skulle honom reta.

Att han var harmoniskt fäst vid Klara,
hustrun kunde ingen tvivla på.
Vän och granne sökte han förstå,
släktens endräkt ville han bevara.

Vid sin hyvel satt han på fabriken,
blid och trogen fyllde han sitt kall,
men han var filur i alla fall
och bemötte ofta skickligt piken.

Brukets vällingklocka fick han sköta
och han gjorde detta med bravur.
Nästan alltid gick hans ton i dur
fast han många prövningar fick möta.

Lille- Johan var ej bland de klena,
på sitt träben stod han lugn och trygg,
handens grepp var fast och rak hans rygg
och hans ord och handlingar var rena.

Mr P.

Rimmande funderingar

Tionde porträttet:

Gällde det att dra en bra historia,
full av humor och med bra poäng,
vann han nog en välförtjänt viktoria
i ett lyhört ochfinurligt gäng.
Han var snabb och säker i repliken
och han följde alltid politiken,
att ge varje sjuver svar på tal
med en äkta nilssonsk special.

Hans sarkasmer kunde vara svidande,
men han sårade ej en kamrat
som av sådant kunde bliva lidande,
eller som var föga böjd för prat.
Allt det gamla levde i hans minne
och han skildrade med glättigt sinne
mången obetalbar episod,
när han stod i brukets handelsbod.

Mäster Gustav syntes ofta mysande,
men på vakt och med en sluten gard,
under de för honom rätt belysande
ordduellerna med Petter Bard.
Deras gnabb gav färg åt middagsrasten
och de missade nog sällan kasten,
men en vänskap hade de som höll
hur än orden dem emellan föll.

Mr P.

Rimmande funderingar

Porträtt nummer elva:

Han hette Kratz och levde helt allena
och stugan hans var grå som höstens ljung,
men tankarna, han tänkte, de var rena
och i sitt sinne var han frisk och ung.

Han liknade ett barn i många stycken
och aldrig hade han väl läst en bok,
men ändå var hans levnadskunskap mycken
och det var fel att kalla honom tok.

Hans hela liv var fattigdom och möda,
detlyste inga blommor i hans hus.
Han gick, av ingen saknad, till de döda,
men minnet glänser, som ett vänligt ljus.

Den gamle Krats på Kronäng vill jag ära,
han hörde alltid till de enkla små.
fast bördan, som han fått, var tung att bära,
var han lika barnsligt glad ändå.

Mr P.

Rimmande funderingar

Porträtt nummer tolv:

De andra kunde sina klockor rocka
sekundrätt efter C. J. Gruditz' klocka,
den visade beständigt tiden rätt.
Till smedjan gick han alltid på minuten
av plikt och ansbar var genomgjuten.
Att följa honom var dock inte lätt.

Carl Johan Grunditz var av gamla stammen.
Han bodde i sitt röda hus vid dammen
och var en stolt och yrkeskunnig smed.
Han kände många ting och var beläsen
i livsåskådningsfrågor var han kräsen
och levde efter stränga fädrens sed.

Jag minns hans kejsarskägg, de gråa håren
och ansiktet, som rynkades med åren
jag minns hans milda, visdomsfyllda ord.
Han nämnde ej förklenande de andra,
men sökte alltid raka vägar vandra.
Nu sover han i kyrkogårdens jord.

Mr P.

Rimmande Funderingar

Trettonde porträttet:

De gamla brukspatronerna
i Smålands bergslagstrakt
slod vakt om traditionerna
med myndighet och makt.
DE gav åt alla råd och svar
och särskilt minns jag en.
Hans namn, som aktat lever kvar,
var brukspatron Colleen.

De älskade sitt hammarbrus
och forsens stolta sång
och främjande kulturens ljus,
där mörkret rått en gång.
De bjöd en envis konkurens
och högg ibland i sten.
Jag gör idag min reverens
för brukspatron Colleen.

Visst blev han stel ilederna
och krum på gamla dar
utav hammarsmederna
var ingen längre kvar.
Han gick där ensam med sin dröm
om masugnens sken.
På ytan barsk, i själen öm
var brukspatron Colleen.

Mr P.

Rimmande Funderingar

Fjortonde porträttet:

Oxarna gick sin vaggande gång,
stönande under oken,
föga tröstade lärkornas sång
oxe vid ärjekroken.

Körare Gustav , butter och grå,
smällde ibland med tömmen,
höjde piskan, och oxarna två
rycktes milt ur sömnen.

Gustav på Anneberg hade nog
nöje av oxparaden.
Ögonen hotade, piskan slog,
vårvinden vände bladen.

Körare Gustav knäade fram,
klädd i storväst av doffel,
en filosofisk och allvarsam
karl i stövel och toffel.

Nu är ju oxen ett utdött djur,
slut är den gamla tiden.
Gustav har knekat sin sista tur
sökande tron och friden.

Mr P.

Rimmande Funderingar

Femtonde porträttet:

Jag ser hans hängmustascher sväva,
som karska knektmustascher plär.
Väl månde fienden bäva
för denne kungens grenadjär!

Han var som skapt för kronans kläder
så bör en stamsoldat se ut,
en son av starka bondefäder,
som inte fruktade för krut.

Den gamla tidens goda seder
fick ofta uttryck i hans ord.
Han var kamrat med brukets smeder
och odlade med flit sin jord.

Han byggde tröskverk, var förfaren
i slakt av ko och hushållsgris
och i disbyter fann han svaren,
som rymde både ros och ris.

Mest gladdes J. A. Bard, när våren
kom fältens grönska att slå ut.
En rese var han genom åren
och stilla blev hans levnads slut.

Mr. P.

Rimmande Funderingar

Sextonde porträtte:

Han gick sin väg så stilla genom livet
och aldrig brukade han stora ord,
men gjorde han en sak, så var den gjord,
ty mästerskapet var åt honom givet.

Hans stämman hördes ej i diskussioner,
men sade han ett ord, så var det sagt,
och många prisade den grund han lagt
för gjuteriets yrkestraditioner

När basen hade svårt att rätt besvara
en kvistig fråga, var han inte sen
att översända frågan till Ryden
-- han visste ju hur allting skulle vara.

Som ingen annan gjutare han kände
sitt yrkes hemligheter i detalj.
Han borde hedras med en guldmedalj,
men det var sällan sådan hyllning hände.

Emil Ryden står tydligt för mitt minne
som en av brukets gamla hedersmän,
en tålig läromästare och vän
me guld i hjärtat och ett ärligt sinne.

Mr P.

Rimmande Funderingar

Sjuttonde porträttet:

Väl var ej livet en rosendans
för gamle Magnus Björn,
men trygg han gick på sin masugnskrans
och bände och tog törn.

och vitt var han hår och tomteskägg,
av vadmal var hans rock.
Han fostrade mången ättelägg
med både lock och pock.

Hans far var myndig knektperson
i brukets fagra dal.
en karl, som gillade takt och ton
och barskhet i sitt tal.

Men Magnus var av annan sort
och ingen militär.
För uniformen var han för kort,
som mången kanske är.

Han levde länge på Högalid
och blev en gammal man.
Och skägget lyste av lugn och frid.
Gör maken, den som kan!

Mr P.

Rimmande Funderingar

Adertonde porträttet.

Svenning på Kullen var gammal och grå
likaså var hans Johanna,
och de fick ofta besanna
ordet att livet är svårt att förstå.

Stugan de bodde i var en oas,
hägnad sv blommor och grönska
men kanske kunde de önska
annat av värde, som slagits i kras.

Svenning var fåmålt, men hade humör,
sällan man såg honom skratta.
Hade han svårt för att fatta
det, som ger glädje och mod och gehör?

Hustru Johanna var frodig och rund.
Hon hörde fåglarna sjunga
och kunde le mot de unga
och hennes åsikt var säker och sund.

DE höll ihop under mödornas år,
Svenning och hustru Johanna
fåror på kind och på panna
hade väl vållats av värkande sår.

Mr P.

Rimmande Funderingar

Nittonde porträttet:

Carl Ousbäck var smed och vedkastapräst,
kämpe för eviga värden.
Han kanske predikade allra bäst
vid hammaren och vid härden.
Han läste sin text och lärde sitt tal,
när stångjärnshammaren sjöng sin koral.
Då såg han synerna klara
av helgonens sköna skara.

På lördagsaftonen gick han åstad
till gudstjänst i fjärran byar
och gladdes åt Vintergatans parad
högt ovan mörknande skyar.
Tillsammans med bonden i Bissefäll
predikade smeden kväll efter kväll
och folket lyssnade stilla
och vände från vägars villa.

Det stod kring Carl Ousbäck ett vänligt ljus,
som ännu lyser i orten.
Själv nådde han tidigt himmelens hus
och gick genom öppna porten.
Från predikstol och och flammande härd
fick han plötsligt göra sin himmelsfärd.
Då tystnade hammarbruset,
när smeden steg in i ljuset.

Mr P.

Rimmande Funderingar

Tjugonde porträttet:

Hans titel var jordbruksinspektör,
men om jordbruk visste han föga.
Han visste förstås att gräset gror
och att rågens stänglar är höga.
Om morgnarna kom han till brukets stall
och fastän körarna kände sitt kall,
så hörde på hans svada
och föreföll nästan glada.

I yngre år for han landet kring
och försålde jordbruksmaskiner.
Den tiden var det väl ingenting
han skydde, som griniga miner.
Själv var han en tjusig kavaljer,
som gladdes åt allt som livet ger
och som ville le och stoja,
helt frigjord från varje boja.

Att inspektören Georg Colleen
tog dagarna lätt, visste alla.
Han trivdes nog bäst, när solen sken,
men han kunde inte befalla.
Han sökte roa piga och dräng
och missade säälan en poäng
och oftast var det väl turen,
som räddade den filuren.

Mr P.

Rimmande Funderingar

Tjugoförsta porträttet:

Slängd i att skriva och plita
var bonden Johan i Mo
Hans ord kunde ofta bita,
men de brann av ljus och tro.

Ty för det rätta i tiden
stod Johan i Mo på vakt.
Han älskade inte striden,
men bar fram sin sak med makt.

Han kunde också predika
om himmel och evighet,
men aldrig ville han svika
sitt ord, när han givit det.

Bunden vid jorden och skogen,
rotad i hembygdens mark,
knäppte han handen kring plogen
men kände sig fri och stark.

Jag ser hans fårade nuna
och hans gängliga gestalt,
Må detta vara en runa
över livets must och salt.

Mr P

Rimmande Funderingar

Tjugoandra porträttet:

Tvillingbröderna Wernsten hade
samma sinne och samma stil.
Lustigheter den ana sade,
lockade fram den andres smil.
De var barn av den gamla tiden
och omkring dem härskade friden,
men mycket, tykte de, var ur led.
Gotthard var körkarl, Johannes smed.

Gotthard skjutsade till stationer,
snabbast av alla var hans häst,
och han umgicks med brukspatroner,
men han gillade bönder allra bäst
.Brodern Johannes skötte huset
och gav belackare skäppan full.
Båda älskade vårvindssuset
omkring gårde i Aborrakull.

Ingen av kunde väl sjunga,
när de satt i sitt bönehus,
men de trivdes gott bland de unga
och fann hugnad i Skriftens ljus.
Sköna syner ville de skåda.
Leddes de kanske av fågelns drill?
Det är en saknad efter dem båda,
nu när de inte längre finns till.

Mr P

Rimmande Funderingar

Tjugotredje porträttet:

Gårdfarihandlare Bäckman kom
med kärran till brukets hus
och folket talade ofta om
hans levnad i sus och dus.

Men Bäckman var ju en vänlig själ,
han sålde blusliv och tyg
och aldrig blev han en jäktets träl,
men för kvinnor var han blyg.

Han verkade trött och varans pris
var inte så noga med.
Han talade jämt på knallars vis
om att tiden var ur led.

Han kom till världen för längesen,
men inte i äkta säng.
Som son till kyrkoherden Almén
var han ingen vanlig dräng.

Han sålde spets och fruntimmersklut
och hyskor, hakar och nål
och nådde äntligen vägens slut
och sin vandrings dunkla mål.

Mr P

Rimmande Funderingar

Tjugofjärde porträttet:

Hulta hette torpet där hon bodde
och det fanns kanske de, som trodde
att den gumman var ett hår av Hin.
Men jag hörde henne en gång tala
om den breda vägen och den smala
och då steg respekten för Kristin.

Ofta Kritiserar mande andra,
men jag hörde henne inte klandra,
när vi satt på backens gröna plätt.
Hon var mera böjd att meditera,
ty problemen blir ju bara flera,
när man söker leva livet rätt.

Och jag såg en torftig liten stuga
-nuförtiden skulle den ej duga,
men Kristin på Hulta trivdes där.
Hon var pionjär för hygien
och vi satt och pratade på reneb
om de gångna tidernas besvär.

Bullersamma, sotiga och glada
kalar gick till Hulta för att bada
och få tallbarr oljan på sin kropp.
Till Kristin gickofta bråda färden,
när man väntade små barn till världen,
och hon gav de sjuka tröst och hopp.

Mr P

Rimmande Funderingar

Tjugofemte porträttet:

Gamla frun kunde vara kavat
hon hade ju skägg på sin haka.
En brukspatrons välborna maka
bör vara av tjugo karat.

Virkad spets över silverne hår,
förnäma och fräsande kläder,
en näsa, som kunde spå väder
och vishet från framfarna år.

Hon satt drottninglikt rak i sin sal
helt fjärran från bråk och spektakel
och framstod ibland som orakel
och var alltid samlad och sval.

Upp till henne fick bruksfolket gå,
hon visste ju råd för det mesta.
Av bekymren bar de flesta
och hon sökte alla förstå.

Hon drog in i sin herrgård som brud
och blev snart som en mor för alla.
Hon lärde sig nog att befalla,
men var lyhörd för hederns bud.

Mr P

Rimmande Funderingar

Tjugosjunde porträttet:

Sven Lagerström var original
och äkta i sitt sätt och sinne.
Klar var hans tanke och fast hans tal
och levande var hans minne.

Han hade ett pryddigt kejsarakägg,
det han ofta strök och smekte,
och varje Lagerströms ättelägg
fick ögon, som log och lekte.

Och Sven var styv i filosofi
och ville nog disputeras,
men skämtet hans var det mening i,
han kunde sig själv regera.

Han kom till Skarköp på gamla dar
från brukets brusande vatten,
men andan hade han likväl kvar
och seden och sagoskatten.

Så blev han gammal och mätt på är,
men aldrig fällde han modet.
Han var ett barn av solsken och vår
med ansvars känsla i blodet.

Mr P.

Rimmande Funderingar

Tjugoåttonde porträttet:

Sven Murr gjorde skor efter samma läst
till höger fot och till vänster.
Vid skomakartavlan trivdes han bäst,
fast den gav blott små förtjänster.

Han pliggade skor med allvar och flit
och höll sitt yrke i hedr
och satt lika trygg, när han gav kredit
enligt gamla bygdeseder.

Att göra skor efter fötternas form,
det ansågs inte av nöden,
och Sven han följde en helt annan norm
och formade fötters öden.

Men allt han gjorde var stadigt och bra,
det var don, som höll att slita,
och boxkalv och skinn var inget att ha
i mäster Svens rekvisita.

Hans mossgråa stugavid myrens rand
var blottad på krusiduller,
men till detta ödsliga vildmarksland
nådde inga vägars buller.

Mr P

Rimmande Funderingar

Tjugonionde porträttet:

Nu stråkar ljus från stjärnbeströdda granar,
nu tonar evangelium och psalm
och medan klockorna till högtid manar,
så minns jag trubaduren Johan Palm.
Kring sångarkallet formades hans öde,
han sjöng för både levande och döde.
På sångens vingar lyftes han mot skyn
och såg väl mången oförgätlig syn
och kom tillbaka som en trons profet
och sjöng om framtidshopp och salighet.

När han steg upp och sjöng sitt bruksfolk samman,
då kunde rösten klinga stark som malm,
men blev den till ett brus, som masugnsflamman,
då dog all oro omkring Johan Palm.
Han sjöng sin psalm i livets högtidsstunder
-för honom var ju sången som ett under,
en gåva, som han ville vårda väl.
Mest sjöng han kanske för sin egen själ.
Men sjöng han om ett barn på krubbans halm,
så var det segerjubel i hans psalm.

Mr P.

Rimmande Funderingar

*Under fjolåret presenterades en rad porträtt
ur minnets album. Fortsättning följer i år:*

Om man fått ett finger kapat
eller krossat i maskiner,
eller om man stått och gapat
när som nordanstormen viner
och fått rosslingar i strupen
eller värk uti sin panna,
gick man, skral och rostbelupen,
och fick hjälp av fröken Anna.

Man försökte först med snuset
och det hjälpte mot det mesta,
andra sökte tröst i kruset,
men jag tror dock att de flesta,
som anfäktades av plåga,
lärt sig att ett råd besanna.
De gick genast för att fråga
efter bot hos fröken Anna.

Var hon lärt sig att kurera
sjuklingarna visste ingen,
men hon kunde disputera
i de medicinska tingen.
Piller hade hon och smörja,
salvor, som fick blod att stanna.
Därför ville alla spörja
efter råd hos fröken Anna.

Mr P.

Rimmande Funderingar

31:a porträttet:

Vi lyssnade i stilla frid
till blinde Johans sång.
Han kämpade och grät och led
i mörkrets bittra tvång,
men ofta höjde sig hans ton
i jubel upp mot skyn
och ödmjukt höll han fast vid tron
på återvunnen syn.

I sången lyfte sig hans själ
till ljusa rymder opp
och kanske någon bunden träl
därav fick tröst och hopp.
Hans tomma ögon ville se
det ingen annan sett
och ofta lyckades han ge
det ingen annan gett.

Men i sitt mörker fick han gå
till lång vägens slut.
När dagen syntes trist och grå
sjöng han sin längtan ut.
Så ändades hans mödas natt
och morgonen tog vid
och kanske sjunger han nu glatt
i evighetens frid.

Mr P.

Rimmande Funderingar

32:a porträttet.

Hon var rynkig och väderbiten
och alls ingen stor person,
men hon gick där, gammal och sliten,
och fullgjorde sin mission.

Hon var brukets ladugårdspiga,
och karskhet hade hon nog,
men vem vill numera viga
sitt liv åt ett sådant knog?

När andra fick drömma om våren,
då drev hon sin hjord i vall
och följde sen troget i spåren
och trivdes gott med sitt kall.

Hon bodde på Valens med maken,
långt bort från vägar och by,
men högt över halmgråa taken
stod säkert en rosig sky.

Så skördades maken av döden
och Ida blev ensam kvar
att kämpa mot oblida öden
och för barnen utan far.

Och så blev hon ladugårdspiga,
det var väl en ringa lott,
men för henne var ko och kviga,
ett sällskap, trofast och gott.

Mr P.

Rimmande funderingar

*Rotaryklubben i Värnamo i det gamla
Marieholmsbruk i ons-dagskväll.
Rimsmeden låter tankarna vandra.*

Jag ser de gamla smederna
i förskinn och i skägg.
De står med gikt i lerderna
invid en gråstensvägg.

Jag minns de gamla dagarna
då allt var ävertyr,
de stränga yrkeslagarna
och karlarnas bestyr.

Nu dånar ingen hammare
i forsens strömmar mer.
Jag sitter i min kammare
och minns och hör och ser.

Gestalter kommer klivande
från gångna, rika år
så är ju allt förblivande
och ingenting förgår.

Mr P

Rimmande funderingar

Ett nytt avsnitt av minnets album

Han hette Daniel och vad jag vet,
det är att han var yrkesman av adel.
Som bas i smedjan var han utan tadel
och tedde sig ibland som en profet.

Och fast han aldrig sett en lejongrop,
så var han fast i tron och stark i anden,
en riddare av tanken och av handen,
som aldrig trivdes i en håglös hop.

Man hörde honom tala visa ord
och folket lyssnade medflit till dessa. Han
bar sitt kejsarskägg med en grandezza,
som nu för tiden sällan kan bli spord.

Av humor hade han en riklig fond
och brukspatronen stannade vid härden
och fick ett ord av visdom med på färden,
ett ord, som lyste upp hans morgonrond.
Nu sover Daniel i gravens frid,
hans gamla smedja ligger tyst och öde,
men ofta talar väl till oss de döde,
helt oberoende tid och rum.

Mr P